ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

1. července 2008 *

Ve spojených věcech C-341/06 P a C-342/06 P,

jejichž předmětem jsou dva kasační opravné prostředky na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podané dne 4. srpna 2006,

Chronopost SA, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupená D. Berlinem, avocat (C-341/06 P),

La Poste, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená H. Lehmanem, avocat (C-342/06 P),

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek,

další účastnice řízení:

Union française de l'express (UFEX), se sídlem v Roissy-en-France (Francie),

* Jednací jazyk: francouzština.

DHL Express (France) SAS, původně DHL International SA, se sídlem v Roissy-en-France,

Federal express international (France) SNC, se sídlem v Gennevilliers (Francie),

CRIE SA, v likvidaci, se sídlem v Asnières (Francie),

zastoupené E. Morganem de Rivery a J. Derennem, avocats,

žalobkyně v prvním stupni,

Komise Evropských společenství, zastoupená C. Giolitem, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

Francouzská republika, zastoupená G. de Berguesem a F. Millionem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis a U. Lõhmus, předsedové senátů, P. Kūris, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (zpravodaj), E. Levits a A. Ó Caoimh, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 6. prosince 2007,

vydává tento

Rozsudek

1 Svými kasačními opravnými prostředky se Chronopost SA (dále jen „Chronopost“) (C-341/06 P) a La Poste (C-342/06 P) domáhají zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise (T-613/97, Sb. rozh. s. II-1531, dále jen „napadený rozsudek“).

2 Napadeným rozsudkem Soud částečně zrušil rozhodnutí Komise 98/365/ES ze dne 1. října 1997 o podporách poskytnutých Francií společnosti SFMI-Chronopost (Úř. věst. 1998, L 164, s. 37, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Skutkový základ sporu

3 Skutkový základ sporu je vylíčen v bodech 2 až 18 napadeného rozsudku následovně:

„2 [La Poste], která působí jako zákonem stanovený monopol v odvětví běžných zásilek, tvořila do konce roku 1990 nedílnou součást francouzského systému správních orgánů. Od 1. ledna 1991 byla uspořádána v souladu s ustanoveními zákona 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizaci veřejné služby pošt a telekomunikací (*JORF* ze dne 8. července 1990, s. 8069, dále jen ‚zákon 90-568‘) jako veřejnoprávní korporace. Tento zákon ji opravňuje k výkonu určitých činností otevřených hospodářské soutěži, zejména odesílání expresní pošty.

3 Société française de messagerie internationale (dále jen ‚SFMI‘) je společností soukromého práva, které bylo od konce roku 1985 svěřeno poskytování služeb expresní pošty La Poste. Tento podnik byl založen se základním kapitálem 10 milionů francouzských franků (FRF) (přibližně 1 524 490 eur), rozděleným mezi Sofipost (66 %), finanční společnost vlastněnou ze 100 % La Poste, a TAT Express (34 %), dceřinou společnost letecké společnosti Transport aérien transrégional (dále jen ‚TAT‘).

4 Podmínky provozování expresní poštovní služby a její uvedení na trh, které SFMI zajišťovala pod názvem EMS/Chronopost, byly stanoveny pokynem

francouzského ministerstva pošt a telekomunikací ze dne 19. srpna 1986. Podle tohoto pokynu měla La Poste poskytovat SFMI logistickou a obchodní podporu. Smluvní vztahy mezi La Poste a SFMI se řídily úmluvami, z nichž první je z roku 1986.

5 V roce 1992 byla struktura expresní poštovní činnosti provozované SFMI změněna. Sofipost a TAT založily novou společnost, [Chronopost], ve které stále Sofipost vlastnila 66 % a TAT 34 % akcií. Společnost Chronopost, která měla do 1. ledna 1995 výhradní přístup k síti La Poste, se soustředila na vnitrostátní expresní poštu. SFMI byla získána GD Express Worldwide France, dceřinou společností společného mezinárodního podniku, ve kterém se spojily australská společnost TNT a pošty z pěti zemí, přičemž spojení bylo povoleno rozhodnutím Komise ze dne 2. prosince 1991 (Věc IV/M.102 – TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste a Sweden Post) (Úř. věst. C 322, s. 19). SFMI si ponechala výkon mezinárodní expresní poštovní činnosti, užívajíc Chronopost jako zprostředkovatele a poskytovatele mezinárodních zasilatelských služeb zpracovávaných ve Francii (dále jen ‚SFMI-Chronopost').

6 Francouzský svaz mezinárodní expresní pošty (SFEI), […], je profesním svazem francouzského práva, v němž jsou sdruženy téměř všechny společnosti poskytující expresní poštovní služby, jež jsou konkurentkami SFMI-Chronopost.

7 SFEI předložil Komisi Evropských společenství dne 21. prosince 1990 stížnost zejména z důvodu, že logistická a obchodní podpora poskytnutá La Poste [SFMI-Chronopost] v sobě zahrnuje státní podporu ve smyslu článku 92 Smlouvy o ES (nyní po změně článek 87 ES). Ve stížnosti byla zejména vytýkána skutečnost, že úplata zaplacená SFMI za podporu poskytnutou La Poste neodpovídá obvyklým tržním podmínkám. Rozdíl mezi cenou na trhu a cenou skutečně zaplacenou [SFMI-Chronopost] za získání takových služeb představuje státní podporu. Za účelem vyhodnocení částky podpory v období let 1986–1989 byla ke stížnosti připojena hospodářská studie vypracovaná na žádost SFEI poradenskou společností Braxton associés [dále jen „Braxton"].

8 Komise informovala SFEI o odložení jeho stížnosti dopisem ze dne 10. března 1992. Dne 16. května 1992 podaly SFEI a další podniky proti tomuto rozhodnutí žalobu na neplatnost k Soudnímu dvoru. Po rozhodnutí Komise ze dne 9. července 1992 o zrušení rozhodnutí ze dne 10. března 1992 Soudní dvůr rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé (usnesení Soudního dvora ze dne 18. listopadu 1992, SFEI a další v. Komise, C-222/92, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).

9 Na žádost Komise jí Francouzská republika dopisem ze dne 21. ledna, faxem ze dne 3. května a dopisem ze dne 18. června 1993 předala informace.

10 SFEI a další podniky podaly dne 16. června 1993 proti SFMI, Chronopost, La Poste a dalším žalobu k obchodnímu soudu v Paříži. Byla k ní připojena druhá studie Braxton, která aktualizovala údaje uvedené v první studii a prodloužila období vyčíslení podpory do konce roku 1991. Rozhodnutím ze dne 5. ledna 1994 položil obchodní soud v Paříži Soudnímu dvoru několik předběžných otázek k výkladu článku 92 Smlouvy a článku 93 Smlouvy o ES (nyní článek 88 ES), z nichž jedna se týkala pojmu ‚státní podpora' za okolností projednávané věci. Francouzská vláda Soudnímu dvoru jako přílohu svého vyjádření ze dne 10. května 1994 předložila hospodářskou studii vypracovanou společností Ernst & Young. Rozsudkem ze dne 11. července 1996, SFEI a další (C-39/94, Recueil, s. I-3547, […]) Soudní dvůr rozhodl, že ‚[p]oskytnutí logistické a obchodní podpory veřejným podnikem jeho dceřiným společnostem soukromého práva, jež vykonávají činnost otevřenou volné hospodářské soutěži, může představovat státní podporu ve smyslu článku 92 Smlouvy, pokud je úplata přijatá jako protiplnění nižší než úplata, která by byla požadována za obvyklých tržních podmínek' (bod 62).

11 Mezitím byla Francouzská republika dopisem Komise ze dne 20. března 1996 informována o zahájení řízení stanoveného v čl. 93 odst. 2 Smlouvy. V tomto ohledu zaslala dne 30. května 1996 Komisi své vyjádření.

[…]

13 SFEI předložil jako odpověď na toto sdělení dne 17. srpna 1996 Komisi své vyjádření. Ke svému vyjádření připojil novou hospodářskou studii vypracovanou kanceláří Bain & Co. SFEI mimoto rozšířil působnost své stížnosti ze dne 21. prosince 1990 na některé nové skutečnosti, zejména na použití dobrého jména ochranné známky La Poste, přednostní přístup na vlny Radio France, celní a daňové výsady a investice La Poste do platforem zásilkových služeb.

14 Komise předala Francouzské republice vyjádření SFEI v září 1996. Francouzská republika zaslala Komisi jako odpověď dopis, ke kterému přiložila hospodářskou studii vypracovanou poradenskou společností Deloitte Touche Tohmatsu (dále jen ‚zpráva Deloitte').

[…]

18 Komise přijala dne 1. října 1997 [sporné] rozhodnutí […]."

Sporné rozhodnutí

4 Z bodů 19 až 23 napadeného rozsudku vyplývá, že:

„19 Komise v[e sporném] rozhodnutí konstatovala, že je třeba rozlišovat dvě kategorie opatření. První kategorie se týká jednak poskytnutí logistické podpory La Poste spočívající ve zpřístupnění poštovních infrastruktur pro sběr, třídění, přepravu a distribuci zásilek SFMI-Chronopost, a jednak poskytnutí obchodní podpory, tedy přístupu SFMI-Chronopost k zákazníkům La Poste a zpřístupnění goodwill posledně uvedené ve prospěch SFMI-Chronopost. Druhá kategorie se

týká takových zvláštních opatření jako přednostního přístupu k Radio France a daňových a celních výsad.

20 Komise se domnívala, že relevantní otázkou je, ‚zda [jsou] podmínky transakce mezi La Poste a SFMI-Chronopost srovnatelné s podmínkami téže transakce mezi soukromou mateřskou společností, která může být v monopolním postavení (například protože je držitelkou výhradních práv), a její dceřinou společností'. Podle Komise nedochází k jakémukoli finančnímu zvýhodnění, pokud jsou vnitřní ceny za výrobky a služby, s nimiž společnosti patřící do téže skupiny obchodují, ‚vypočítány na základě úplných nákladů (tedy celkových nákladů plus výnosu vlastního kapitálu)'.

21 Komise v tomto ohledu připomněla, že platby uskutečněné SFMI-Chronopost nepokrývají celkové náklady za první dva roky provozování, ale pokrývají veškeré náklady s výjimkou nákladů na vrcholové a regionální vedení. Domnívala se zaprvé, že není neobvyklé, že během počátečního období pokrývají platby uskutečněné novým podnikem, tedy SFMI-Chronopost, pouze proměnlivé náklady. Zadruhé Francouzská republika podle Komise prokázala, že od roku 1988 pokrývala úplata zaplacená SFMI-Chronopost veškeré náklady vynaložené La Poste, jakož i výnos vlastního kapitálu investovaného posledně uvedenou. Komise mimoto vypočítala, že míra vnitřní návratnosti (dále jen ‚MVN') investic La Poste jakožto akcionáře výrazně překročila kapitálové náklady společnosti v roce 1986, tedy obvyklou míru návratnosti, kterou by soukromý investor vyžadoval za obdobných okolností. V důsledku toho La Poste poskytla své dceřiné společnosti logistickou a obchodní podporu za obvyklých tržních podmínek, a tato podpora tedy nepředstavuje státní podporu.

22 Pokud jde o druhou kategorii, tedy různá zvláštní opatření, Komise usoudila, že SFMI-Chronopost nebyla jakkoli zvýhodněna, pokud jde o postup při celním odbavení, o kolkovné, poplatek z mezd nebo platební lhůty. Použití vozidel La Poste jakožto reklamního nosiče muselo být podle Komise považováno za

obvyklou obchodní podporu mezi mateřskou společností a její dceřinou společností a SFMI-Chronopost nebyla, pokud jde o reklamu na Radio France, zvýhodněna jakýmkoli přednostním zacházením. Komise mohla také údajně prokázat, že závazky přijaté La Poste při schválení společného podniku rozhodnutím Komise ze dne 2. prosince 1991 nepředstavují státní podporu.

23 V článku 1 [sporného] rozhodnutí konstatuje Komise následující:

‚[L]ogistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ostatní finanční transakce mezi těmito dvěma společnostmi, vztah mezi SFMI-Chronopost a Radio France, celní režim vztahující se na La Poste a SFMI-Chronopost, systém poplatku z mezd a kolkovného vztahující se na La Poste a její investice […] do platforem zásilkových služeb nepředstavují státní podpory ve prospěch SFMI-Chronopost.'"

První řízení před Soudem

5 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 30. prosince 1997 SFEI, nyní Union française de l'express (UFEX), jakož i tři společnosti, které jsou jejími členy, DHL International SA, Federal express international (France) SNC a CRIE SA (dále jen „UFEX a další"), podaly žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí. Chronopost, La Poste a Francouzská republika vstoupily do řízení jako vedlejší účastnice na podporu Komise.

6 UFEX a další se na podporu své žaloby dovolávaly čtyř žalobních důvodů pro zrušení, vycházejících z porušení práv na obhajobu, zejména práva na přístup ke spisu, z nedostatečného odůvodnění, z nesprávných skutkových zjištění a zjevně nesprávného posouzení a z porušení pojmu státní podpora.

7 Čtvrtý žalobní důvod měl dvě části, podle nichž Komise nerespektovala pojem „státní podpora“ jednak tím, že v analýze úplaty za podporu poskytnutou korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost nezohlednila obvyklé tržní podmínky, a jednak tím, že z tohoto pojmu vyloučila různá opatření, jejichž adresátem byla údajně společnost SFMI-Chronopost.

8 Soud rozhodl o této žalobě rozsudkem ze dne 14. prosince 2000, Ufex a další v. Komise (T-613/97, Recueil, s. II-4055).

Rozsudek Ufex a další v. Komise

9 Ve výše citovaném rozsudku Ufex a další v. Komise Soud dospěl k závěru, že první část čtvrtého žalobního důvodu byla opodstatněná.

10 V bodě 79 zmiňovaného rozsudku Soud uvádí:

„79 V důsledku toho je třeba zrušit článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví, že logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost, aniž by bylo třeba přezkoumat druhou část tohoto žalobního důvodu nebo další žalobní důvody v rozsahu, v němž se tyto posledně uvedené týkají logistické a obchodní podpory poskytnuté korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost. Zejména není třeba přezkoumat druhý žalobní důvod, ve kterém žalobkyně v podstatě tvrdí, že odůvodnění sporného rozhodnutí ohledně logistické a obchodní podpory je nedostatečné.“

11 V následujících bodech výše citovaného rozsudku Ufex a další v. Komise tak Soud přezkoumal pouze první žalobní důvod, týkající se údajného porušení práva na obhajobu náležejícího Ufex a dalším, a argumenty rozvinuté v rámci třetího žalobního důvodu, týkajícího se nesprávných skutkových zjištění a zjevně nesprávného posouzení, jež se neshodovaly s těmi, které byly předtím zkoumány v rámci čtvrtého žalobního důvodu. V obou případech byly žalobní důvody předložené Ufex a dalšími zamítnuty.

12 V důsledku toho Soud pouze zrušil článek 1 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví, že logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti, SFMI-Chronopost, nepředstavuje státní podporu ve prospěch posledně uvedené.

Kasační opravné prostředky proti rozsudku Ufex a další v. Komise

13 Návrhy došlými kanceláři Soudního dvora dne 19. a 23. února 2001 podaly Chronopost, La Poste a Francouzská republika na základě článku 56 Statutu Soudního dvora proti výše citovanému rozsudku Ufex a další v. Komise kasační opravné prostředky. Tyto kasační opravné prostředky byly spojeny.

14 Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 3. července 2003, Chronopost a další v. Ufex a další (C-83/01 P, C-93/01 P a C-94/01 P, Recueil, s. I-6993), prohlásil za opodstatněný první důvod kasačního opravného prostředku, jenž vychází z porušení čl. 92 odst. 1 Smlouvy, protože Soud nesprávně vyložil pojem „obvyklé tržní podmínky“.

15 Z bodů 32 až 41 výše citovaného rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další vyplývá, že:

„32 […], v bodě 75 rozsudku [Ufex a další v. Komise] Soud dovodil, že Komise měla přinejmenším ověřit, že protiplnění přijaté korporací La Poste bylo srovnatelné s protiplněním vyžadovaným soukromou finanční společností nebo soukromou skupinou podniků, jež nepůsobí ve vyhrazeném odvětví.

33 Při tomto posouzení, které nezohledňuje, že takový podnik jako La Poste se nachází ve velmi odlišné situaci od situace soukromoprávního podniku, který působí za obvyklých tržních podmínek, došlo k nesprávnému právnímu posouzení.

34 La Poste je totiž pověřena službou obecného hospodářského zájmu ve smyslu čl. 90 odst. 2 Smlouvy o ES [nyní čl. 86 odst. 2 ES] (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. května 1993, Corbeau, C-320/91, Recueil, s. I-2533, bod 15). Taková služba v podstatě spočívá v povinnosti zajistit sběr, přepravu a distribuci pošty za jednotné ceny a za kvalitativně obdobných podmínek k užitku všech uživatelů na celém území dotyčného členského státu.

35 Za tímto účelem se La Poste musela vybavit, nebo byla vybavena infrastrukturou a značnými prostředky (‚poštovní síť'), které jí umožňují poskytovat základní poštovní služby všem uživatelům, včetně oblastí s nízkou hustotou obyvatelstva, ve kterých ceny nepokrývaly náklady vzniklé poskytováním dotčené služby.

36 Z důvodu charakteru služby, jejíž zajištění musí síť korporace La Poste umožňovat, neodpovídají vytvoření a udržování této sítě čistě obchodní logice. Jak bylo připomenuto v bodě 22 tohoto rozsudku, Ufex a další ostatně připustily, že taková síť, jako ta, kterou využívala SFMI-Chronopost, není zjevně sítí tržní povahy. Tato síť by tudíž nebyla nikdy vytvořena soukromým podnikem.

37 Mimoto je poskytnutí logistické a obchodní podpory neoddělitelně spjato se sítí korporace La Poste, protože spočívá právě v poskytnutí této sítě, jež nemá na trhu obdobu.

38 Za těchto podmínek musí být při nemožnosti srovnat situaci korporace La Poste se situací soukromé skupiny podniků nepůsobících ve vyhrazeném odvětví posouzeny ‚obvyklé tržní podmínky', které jsou nutně hypotetické, s ohledem na objektivní a ověřitelné skutečnosti, které jsou k dispozici.

39 V projednávaném případě mohou být takovými objektivními a ověřitelnými skutečnostmi náklady vynaložené korporací La Poste na poskytnutí logistické a obchodní podpory její dceřiné společnosti.

40 Na základě toho může být vyloučena existence státní podpory ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost, pokud je jednak prokázáno, že vyžadované protiplnění náležitě pokrývá veškeré dodatečné proměnlivé náklady vynaložené na poskytnutí logistické a obchodní podpory, příslušný podíl na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě, jakož i přiměřený výnos vlastního kapitálu v rozsahu, v jakém je použit na konkurenční činnosti společnosti SFMI-Chronopost, a pokud jednak nic nenasvědčuje tomu, že tyto částky byly podhodnoceny nebo stanoveny svévolně.

41 S ohledem na výše uvedené úvahy se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že čl. 92 odst. 1 Smlouvy vyložil tak, že Komise nemohla posoudit existenci podpory ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost odkazem na náklady vynaložené korporací La Poste, ale že měla ověřit, že protiplnění přijaté korporací La Poste ‚bylo srovnatelné s protiplněním vyžadovaným soukromou finanční společností nebo soukromou skupinou podniků, jež nepůsobí ve vyhrazeném odvětví, řídí se strukturální, globální nebo sektorovou politikou a je vedená dlouhodobými záměry'."

16 V důsledku toho a po zjištění, že nebylo třeba přezkoumat další důvody kasačních opravných prostředků a že soudní řízení nedovolovalo vydat konečné rozhodnutí ve věci, zrušil Soudní dvůr výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise a vrátil věc Soudu.

Druhé řízení před Soudem a napadený rozsudek

17 Věc byla přidělena čtvrtému rozšířenému senátu Soudu. Vzhledem ke změně složení senátů Soudu rozhodnutím ze dne 13. září 2004 (Úř. věst. C 251, s. 12) byl soudce zpravodaj přidělen k třetímu rozšířenému senátu, kterému byla v důsledku toho zmíněná věc přidělena (bod 37 napadeného rozsudku).

18 Ústní část řízení byla nejprve ukončena dne 23. srpna 2005 a poté, po jejím znovuotevření, dne 19. prosince 2005.

19 V napadeném rozsudku Soud rozhodl o návrhových žádáních účastnic řízení, které měl nadále projednat po vrácení věci.

20 V bodě 49 napadeného rozsudku Soud nejprve uvedl, že UFEX a další v podstatě trvají na druhém až čtvrtém žalobním důvodu vzneseném v průběhu řízení, ve kterém byl vydán výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise, a sice na žalobních důvodech vycházejících z porušení povinnosti odůvodnění, věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení při analýze úplaty za pomoc poskytnutou korporací La Poste a z nesprávného použití pojmu „státní podpora“.

21 V bodě 51 napadeného rozsudku Soud poté, co shledal, že bylo třeba přezkoumat nejprve žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění, dodal, že „[ž]alobní důvody vycházející z věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení, jakož i z nesprávného použití pojmu ‚státní podpora', které se překrývají, budou pak zkoumány společně."

22 Poté, co v bodech 63 až 71 napadeného rozsudku připomněl judikaturu v oblasti odůvodnění, Soud vyhověl v bodech 77 až 95 téhož rozsudku prvnímu žalobnímu důvodu na základě toho, že odůvodnění sporného rozhodnutí neumožňovalo posoudit dodatečné proměnlivé náklady vynaložené na poskytnutí logistické a obchodní podpory ani příslušný podíl na fixních nákladech vzniklých používáním poštovní sítě, ani přiměřený výnos vlastního kapitálu, ani pokrytí nákladů obecně.

23 Soud krom toho v bodech 96 až 100 napadeného rozsudku uvedl skutečnosti, které v daném případě odůvodňovaly detailnější odůvodnění sporného rozhodnutí.

24 V bodě 101 zmíněného rozsudku dospěl k závěru, „že je namístě [sporné] rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění zrušit v rozsahu, v jakém konstatuje, že logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu."

25 Soud následně přezkoumal žalobní důvod vycházející z porušení pojmu „státní podpora".

26 Zaprvé měl v bodě 102 napadeného rozsudku za to, že s ohledem na nedostatečné odůvodnění sporného rozhodnutí nebyl s to přezkoumat argumenty vycházející z údajného nepokrytí nákladů společnosti SFMI-Chronopost, podhodnocení a svévolného stanovení Komisí některých skutečností, nesprávností v účetních opra-

vách uskutečněných v příloze 4 zprávy Deloitte, abnormálně vysoké úrovně MVN nebo příčin výnosnosti společnosti SFMI-Chronopost.

27 Zadruhé Soud v bodech 162 až 171 napadeného rozsudku zamítl všechny ostatní argumenty UFEX a dalších, s výjimkou argumentu vycházejícího z toho, že převod zákazníků Postadex představoval sám o sobě opatření odlišné od logistické a obchodní podpory, a tudíž rovněž státní podporu.

28 K tomuto poslednímu bodu měl Soud za to, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení tím, že shledala, že tento převod nepředstavoval takovou podporu, jelikož neměl za následek žádné finanční zvýhodnění.

29 Napadeným rozsudkem tak Soud:

– zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v jakém shledává, že ani logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ani převod Postadex nepředstavují státní podporu ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost;

– rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení a uložil jí náhradu 75 % nákladů řízení Ufex a dalších před Soudem a Soudním dvorem, s výjimkou nákladů, které vznikly vstoupením vedlejších účastnic do řízení;

– rozhodl, že UFEX a další ponesou zbytek vlastních nákladů řízení před Soudem a Soudním dvorem;

– rozhodl, že Chronopost SA, La Poste a Francouzská republika ponesou vlastní náklady řízení před Soudem a Soudním dvorem.

Řízení před Soudním dvorem o projednávaných kasačních opravných prostředcích

30 Ve svém kasačním opravném prostředku Chronopost navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž částečně zrušuje sporné rozhodnutí;

– potvrdil sám zbývající část napadeného rozsudku a vydal konečné rozhodnutí ve věci;

– zamítl návrh na zrušení sporného rozhodnutí a

– uložil UFEX a dalším náhradu nákladů řízení.

31 Ve svém kasačním opravném prostředku La Poste navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž částečně zrušuje sporné rozhodnutí, a

– uložil UFEX a dalším náhradu nákladů řízení vynaložených korporací La Poste v řízeních před Soudem a Soudním dvorem.

32 UFEX a další navrhují, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravné prostředky a

– uložil společnosti Chronopost a korporaci La Poste náhradu nákladů řízení.

33 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 18. dubna 2007 bylo nařízeno spojení obou věcí pro účely ústní části řízení a rozsudku.

Ke kasačním opravným prostředkům

34 Chronopost a La Poste, účastníce řízení podávající projednávané kasační opravné prostředky, předkládají v podstatě čtyři důvody vycházející z:

– vady řízení spočívající v tom, že složení kolegia Soudu, které vydalo napadený rozsudek, nebylo řádné;

– vady řízení spočívající v tom, že Soud meritorně rozhodl o nepřípustném žalobním důvodu;

– nesprávného právního posouzení Soudu při posouzení povinnosti odůvodnění sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká logistické a obchodní podpory poskytnuté korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost, a

– nesprávného právního posouzení Soudu při posouzení pojmu státní podpory, pokud jde o převod zákazníků Postadex.

K prvnímu důvodu, vycházejícímu z vady řízení spočívající v tom, že složení kolegia Soudu, které vydalo napadený rozsudek, nebylo řádné

Argumentace účastníků řízení

35 Chronopost a La Poste tvrdí, že napadený rozsudek byl vydán v řízení stiženém vadami, jelikož soudce zpravodaj v soudním kolegiu, které vydalo tento rozsudek, byl předsedou a soudcem zpravodajem v soudním kolegiu, které vydalo výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise.

36 Přitom základní zásada práva na spravedlivý proces zakotvená v článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP"), která vyžaduje, aby záležitost byla projednána nezávislým a nestranným soudem, znamená, že složení kolegia, kterému byla předložena vrácená věc, po zrušení výše citovaného rozsudku Ufex a další v. Komise, nemůže vzbuzovat pochybnosti o nestrannosti tohoto kolegia tím, že jeho členem je soudce, který se touto věcí zabýval jako zpravodaj v kolegiu, jež vydalo zrušený rozsudek. V důsledku toho se jedná o porušení článku 6 EU.

37 UFEX a další zaprvé tvrdí, že tento důvod je nepřípustný. Jelikož složení soudního kolegia, které vydalo napadený rozsudek, a jméno soudce zpravodaje byly známy před ústní částí řízení před Soudem, Chronopost a La Poste mohly uplatnit své pochybnosti o nestrannosti kolegia během této ústní části řízení. Vzhledem k tomu, že se vzdaly této možnosti, jejich důvod je tudíž nový, a v důsledku toho nepřípustný, jak rozhodl Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. září 1999, Petrides v. Komise (C-64/98 P, Recueil, s. I-5187).

38 UFEX a další zadruhé tvrdí, že tento důvod není opodstatněný. Složení soudního kolegia, které vydalo napadený rozsudek, je totiž v souladu s ustanoveními článku 118 jednacího řádu Soudu, který upravuje toto složení, pokud je Soudu Soudním dvorem vrácena věc po zrušení prvního rozsudku.

39 Tato ustanovení nevyžadují přidělení jinému kolegiu, což by ostatně nebylo možné, kdyby byl první rozsudek vydán plénem. Žádná ústavní tradice společná členským státům nemůže být v této oblasti namítána. Má se za to, že kolegialita neutralizuje nebezpečí podjatosti člena kolegia.

40 S ohledem na přístup Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Soud pro lidská práva“) k otázce nestrannosti soudního orgánu, je třeba podotknout, že v projednávaném případě nebylo možné konstatovat žádný objektivní či subjektivní prvek podjatosti. Naopak, svěření tak složité věci, jako je věc dotčená v projednávaném případě, témuž soudci zpravodaji, který se věcí zabýval před jejím vrácením, je projevem řádného výkonu spravedlnosti.

41 Chronopost a La Poste ve svých replikách popírají nepřípustnost, která je namítána vůči jejich důvodu. UFEX a další se totiž nikterak nemohou dovolávat novosti důvodu vycházejícího z porušení základní zásady, a tedy důvodu, který musí být přezkoumán i bez návrhu, od něhož nelze upustit.

42 Krom toho, takový důvod nemohl být uplatněn dříve, než byl vydán rozsudek Soudu. Takový důvod navíc nespadá pod námitky a překážky v průběhu řízení, o kterých Soud může rozhodnout na základě článku 111 svého jednacího řádu. Uvedený jednací řád navíc neobsahuje ustanovení týkající se možnosti vyloučení soudce. Jelikož uvedený důvod byl uplatněn v návrhu podaném k Soudnímu dvoru, nejedná se o nový důvod předložený „v průběhu řízení" ve smyslu čl. 42 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora.

43 UFEX a další v duplikách tvrdí, že argumentace uvedená v replice, podle které je porušení základní zásady důvodem, který musí být přezkoumán i bez návrhu, je novým, a tudíž nepřípustným, důvodem. Mimoto řízení, na které se vztahuje čl. 42 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je řízením, které začíná před Soudem a pokračuje před Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku.

Závěry Soudního dvora

44 Právo na spravedlivý proces, které vyplývá zejména z čl. 6 odst. 1 EÚLP, je základním právem, které Evropská unie ctí jakožto obecnou zásadu podle čl. 6 odst. 2 EU (rozsudek ze dne 26. června 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophone a další, C-305/05, Sb. rozh. s. I-5305, bod 29).

45 Toto právo na spravedlivý proces znamená, že každý musí mít právo být vyslechnut spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem. Toto právo je použitelné v rámci soudní žaloby proti rozhodnutí Komise (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 21).

46 Záruky přístupu k nezávislému a nestrannému soudu, a zejména ty, které vymezují pojem, jakož i složení soudu, jsou samotným základem práva na spravedlivý proces. To znamená, že každý soudní orgán má povinnost přezkoumat, zda je z hlediska svého složení takovým nezávislým a nestranným soudním orgánem, jestliže ohledně této skutečnosti vyvstane pochybnost, která se na první pohled nezdá být zjevně nepodložená. Tento přezkum je nezbytný pro důvěru, kterou musí soudy v demokratické společnosti vzbuzovat v jednotlivci (viz v tomto ohledu, ESLP, rozsudek Remli v. Francie ze dne 23. dubna 1996, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1996-II, s. 574, § 48). Tento přezkum představuje v tomto smyslu podstatnou náležitost, jejíž dodržování je třeba ověřit z úřední povinnosti.

47 Z toho vyplývá, že pokud v rámci kasačního opravného prostředku vyvstane ohledně této skutečnosti pochybnost, která není, jako v projednávané věci, zjevně nepodložená, musí Soudní dvůr přezkoumat řádnost složení kolegia Soudu, které vydalo napadený rozsudek.

48 Jinými slovy, důvod vycházející z toho, že složení Soudu nebylo řádné, kterým je i důvod, jenž byl předložen Soudnímu dvoru, je třeba považovat za nepominutelný důvod, který musí být přezkoumán i bez návrhu (viz, k uplatnění nepominutelného důvodu i bez návrhu, zejména rozsudek ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 67)

49 Přezkum takového důvodu tak lze provést kdykoli v průběhu řízení (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 25).

50 Za těchto podmínek se nelze za účelem zamezení přezkumu Soudním dvorem s úspěchem dovolávat skutečnosti, že Komise, která byla hlavní účastnicí řízení v prvním stupni, neuplatnila před Soudem vadu řízení, kterou uplatňují Chronopost a La Poste na podporu svého důvodu kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem, a že v důsledku toho to zúčastněné, vedlejší účastnice v řízení v prvním stupni, nemohou v žádném případě uplatnit v rámci svého kasačního opravného prostředku.

51 V tomto ohledu z písemností ve spisech předložených Soudnímu dvoru vyplývá, a není zpochybněno, že funkce soudce zpravodaje v soudním kolegiu, které vydalo napadený rozsudek, byly svěřeny jednomu z jeho členů, který byl předsedou a zároveň soudcem zpravodajem v soudním kolegiu, které vydalo výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise.

52 Není však prokázáno, že takovým určením soudce zpravodaje Soud nerespektoval požadavek nestrannosti, který musí dodržovat jeho členové, a porušil tak základní právo na spravedlivý proces.

53 Zaprvé je totiž třeba poukázat na to, že skutečnost, že témuž soudci, který je členem dvou po sobě následujících kolegií, jsou svěřeny funkce soudce zpravodaje, nemá sama o sobě vliv na posouzení dodržení požadavku nestrannosti, jelikož tyto funkce jsou vykonávány v kolegiálním sboru.

54 Zadruhé existují dva aspekty požadavku nestrannosti. Jednak soud musí být subjektivně nestranný, tedy žádný z jeho členů nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, přičemž osobní nestrannost se presumuje, ledaže je prokázán opak. Soud musí krom toho být objektivně nestranný, tedy musí poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností v tomto ohledu (viz v tomto smyslu, zejména, ESLP, rozsudky Fey v. Rakousko ze dne 24. února 1993, řada A č. 255-A, s. 12, § 28, Findlay v. Velká Británie ze dne 25. února 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-I, s. 281, § 73, a Forum Maritime SA v. Rumunsko ze dne 4. října 2007, č. 63610/00 a 38692/05, dosud nezveřejněný ve *Sbírce rozsudků a rozhodnutí*).

55 Přitom je třeba jednak poznamenat, že se Chronopost a La Poste v projednávaném případě nedovolávají osobní podjatosti členů Soudu.

56 Krom toho skutečnost, že tentýž soudce je členem dvou soudních kolegií, které postupně projednávají tutéž věc, nemůže sama o sobě, v případě neexistence jakékoli jiné objektivní skutečnosti, vzbudit pochybnost o nestrannosti Soudu.

57 V tomto ohledu nic nenasvědčuje tomu, že vrácení věci soudnímu kolegiu v naprosto jiném složení, než bylo kolegium, kterému byl svěřen první přezkum věci, musí a může být v rámci práva Společenství považováno za obecnou povinnost.

58 Soud pro lidská práva měl ostatně za to, že není možné stanovit jako obecnou zásadu vyplývající z povinnosti nestrannosti to, že soud zrušující správní nebo soudní rozhodnutí má povinnost postoupit věc jinému orgánu nebo jinak složenému útvaru tohoto orgánu (viz zejména, ESLP, rozsudky Ringeisen v. Rakousko ze dne 16. července 1971, řada A č. 13, § 97, a Diennet v. Francie ze dne 26. září 1995, řada A, č. 325-A, § 37).

59 Mimoto je třeba poznamenat, že na základě čl. 27 odst. 3 EÚLP, pokud je věc předána velkému senátu Evropského soudu pro lidská práva na základě opravného prostředku proti rozsudku senátu, nemůže v něm zasedat soudce ze senátu, který vynesl rozsudek, s výjimkou předsedy senátu a soudce, který v něm zasedal za zúčastněný stát. EÚLP tak připouští, aby soudci, kteří projednávali věc poprvé, byli členy jiného kolegia, které znovu projednává tutéž věc a že se tato okolnost sama o sobě nejeví jako neslučitelná s požadavky na spravedlivý proces.

60 Za těchto podmínek není v projednávaném případě prokázáno, že složení kolegia, které vydalo napadený rozsudek, nebylo řádné pouze z toho důvodu, že jeho členem byl člen Soudu, který byl již členem kolegia, jež projednávalo věc dříve.

61 První důvod kasačního opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout.

K druhému důvodu, vycházejícímu z vady řízení týkající se meritorního rozhodnutí Soudu o nepřípustném žalobním důvodu

Argumentace účastnic řízení

62 La Poste v první části tvrdí, že Soud nerozhodl o námitce nepřípustnosti, kterou uplatnila proti žalobnímu důvodu UFEX a dalších vycházejícímu z toho, že převod Postadex představoval státní podporu, což je důvod, který nebyl předložen v řízení, ve kterém byl vydán výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise, a který je tudíž nový v řízení, ve kterém byl vydán napadený rozsudek. V druhé části tvrdí, že Soud tím, že rozhodl o tomto novém důvodu, porušil ustanovení čl. 48 odst. 2 svého jednacího řádu.

63 UFEX a další popírají přípustnost první části tohoto důvodu, jelikož se opírá o nejasné, protichůdné argumenty a neuvádí, které ustanovení jednacího řádu Soudu bylo porušeno.

64 Krom toho tato část není opodstatněná, jelikož Soud nemusel odpovídat na námitku, která sama o sobě nebyla přípustná, neboť byla vznesena pouze vedlejší účastnicí. Mimoto upřesněním, že Soud překvalifikoval tento důvod tím, že jej přezkoumal v rámci žalobního důvodu vycházejícího ze zjevně nesprávného posouzení, La Poste připouští, že tento důvod byl vskutku uplatněn, a tudíž nebyl nový. Jelikož Soud mohl formálně změnit zařazení argumentace obsažené v žalobě, druhá část není rovněž opodstatněná.

65 La Poste v replice popírá nepřípustnost, která je namítána vůči první části jejího druhého důvodu kasačního opravného prostředku. Tvrdí, že ta je jasná. Krom toho, i kdyby námitka nepřípustnosti, kterou uplatnila před Soudem, byla nepřípustná, Soud by to musel výslovně konstatovat. Navíc judikatura Soudního dvora týkající

se nepřípustnosti námitek vznesených vedlejším účastníkem je více odstupňovaná, než co tvrdí UFEX a další, a nevylučuje přezkum těchto námitek případ od případu. Námitka je v projednávaném případě přípustná, jelikož, podle tvrzení korporace La Poste, její důvody zaprvé směřovaly ke stejnému cíli jako důvody Komise, dále pak nový důvod vznesený UFEX a dalšími byl předložen až po vstupu vedlejší účastnice do řízení a nakonec La Poste, obviněná z porušení předpisů týkajících se státních podpor, měla zájem vznést námitky, které opomněla vznést Komise.

66 V duplice UFEX a další potvrzují nepřípustnost námitky vznesené vedlejší účastnicí, jež, jelikož se týkala novosti důvodu, neměla nepominutelnou povahu.

Závěry Soudního dvora

– K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

67 Vedlejší účastník není legitimován vznést námitku nepřípustnosti, která není obsažena v návrhových žádáních žalovaného (viz rozsudky ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, body 21 a 22; ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, C-225/91, Recueil, s. I-3203, body 11 a 12, jakož i ze dne 19. března 2002, Komise v. Irsko, C-13/00, Recueil, s. I-2943, bod 5).

68 Je nesporné, že La Poste byla v řízení, ve kterém byl vydán napadený rozsudek, vedlejší účastnicí na podporu návrhových žádání Komise a že Komise nevznesla námitku nepřípustnosti, kterou uplatnila La Poste v řízení před Soudem, vycházející z toho, že žalobní důvod, kterého se dovolávají UFEX a další, a který se týká převodu Postadex, byl nový, jelikož nebyl předložen v rámci řízení, ve kterém byl vydán výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise.

69 Námitka nepřípustnosti takto vznesená korporací La Poste, která, jak uvádí generální advokátka v bodě 65 svého stanoviska, nevznášela otázku, kterou je třeba přezkoumat i bez návrhu, tak byla sama o sobě nepřípustná. Za těchto podmínek, i kdyby měl Soud rozhodnout o této námitce, musel by rovněž nezbytně konstatovat její nepřípustnost. V důsledku toho nemá jeho opomenutí vliv na práva korporace La Poste, která se tak nemůže o něj opírat za účelem zpochybnění řádnosti napadeného rozsudku.

70 Za těchto podmínek, i kdyby první část druhého důvodu byla přípustná, není v každém případě opodstatněná. Je proto třeba ji zamítnout.

– K druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

71 Je třeba připomenout, že podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu, použitelného na základě článku 120 téhož jednacího řádu, pokud je Soudu předložena věc, jako v projednávaném případě, na základě rozsudku Soudního dvora o vrácení věci, nelze v průběhu řízení předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Z toho vyplývá, že po vydání rozsudku Soudního dvora o vrácení věci nemohou účastníci řízení v zásadě uplatňovat důvody, které nebyly předloženy v průběhu řízení, ve kterém byl vydán rozsudek Soudu, zrušený Soudním dvorem.

72 Z přezkumu žaloby, kterou podaly UFEX a další k Soudu v řízení, ve kterém byl vydán výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise, vyplývá, že návrh na zrušení se opíral o čtyři důvody, které podle názoru Soudu vyplývaly z porušení práv na obhajobu, nedostatečného odůvodnění, nesprávných skutkových zjištění a zjevně nesprávného posouzení a, konečně, z porušení pojmu „státní podpora“ (výše uvedený rozsudek Ufex a další v. Komise, bod 37).

73 Ve vyjádřeních předložených v návaznosti na vydání výše citovaného rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další trvaly UFEX a další na třech posledně uvedených důvodech, které Soud v bodě 49 napadeného rozsudku posoudil jako vycházející z porušení povinnosti odůvodnění, věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení, jakož i z nesprávného použití pojmu „státní podpora“.

74 Z přezkumu těchto vyjádření nevyplývá, že UFEX a další měly v úmyslu předložit nový důvod. Krom toho je nesporné, že argumentace, kterou tehdy předložily ohledně převodu Postadex na podporu důvodu vycházejícího z věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení, již byla uvedena v jejich žalobě podané v řízení, ve kterém byl vydán výše citovaný rozsudek Ufex a další v. Komise. Takové rozvedení argumentace nelze považovat za nový důvod.

75 Mimoto, jak správně upřesnil Soud v bodě 51 napadeného rozsudku, důvody vyplývající z věcných nesprávností a zjevně nesprávného posouzení se v projednávaném případě překrývají s důvodem vycházejícím z nesprávného použití pojmu „státní podpora“. Za těchto podmínek byl Soud oprávněn překvalifikovat argumentaci UFEX a dalších týkající se převodu Postadex jako argumentaci na podporu důvodu vycházejícího z nesprávného použití pojmu „státní podpora“ (k možnosti provést takové překvalifikování, viz rozsudek ze dne 19. listopadu 1998, Parlament v. Gaspari, C-316/97 P, Recueil, s. I-7597, bod 21).

76 Soud tak tím, že odpověděl na tuto argumentaci v rámci přezkumu důvodu vycházejícího z nesprávného použití pojmu „státní podpora“, nikterak nerozhodl o novém důvodu, a tudíž neporušil ustanovení čl. 48 odst. 2 svého jednacího řádu.

77 Jelikož druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku není opodstatněná, je třeba ji rovněž zamítnout.

78 Druhý důvod kasačního opravného prostředku je v důsledku toho třeba zamítnout v plném rozsahu.

K třetímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení Soudem povinnosti odůvodnění sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká logistické a obchodní podpory poskytnuté korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost

79 Pro přezkum tohoto důvodu je před vylíčením argumentace účastníků řízení třeba připomenout důvody, které Soud přijal za účelem zrušení sporného rozhodnutí z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění.

Důvody pro zrušení přijaté Soudem

80 Poté, co v bodech 63 až 71 napadeného rozsudku připomněl požadavky Smlouvy o ES, jak jsou vymezeny v judikatuře, ohledně odůvodnění aktů orgánů Společenství, Soud přezkoumal odůvodnění sporného rozhodnutí, přičemž se opřel v podstatě o dvě kategorie skutečností, které považoval za rozhodující.

81 Soud měl zaprvé za to, že musel přezkoumat dodržení povinnosti odůvodnění ze strany Komise ve světle zásad vytýčených v bodě 40 výše citovaného rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další, které jsou připomenuty v bodě 15 tohoto rozsudku.

82 V bodě 72 napadeného rozsudku Soud dospěl v této souvislosti k závěru, že „[…] to znamená zejména přezkoumání dostatečnosti odůvodnění [sporného] rozhodnutí týkající se jednak zjištění, zda protiplnění vyžadované od společnosti SFMI-Chronopost pokrývá zaprvé veškeré dodatečné proměnlivé náklady vynaložené při

poskytnutí logistické a obchodní podpory, zadruhé příslušný podíl fixních nákladů vzniklých v důsledku používání poštovní sítě a zatřetí přiměřený výnos vlastního kapitálu v rozsahu, v jakém je použit na konkurenční činnosti společnosti SFMI-Chronopost, a jednak zjištění, zda existují, nebo neexistují důkazy, že byly tyto částky podhodnoceny nebo stanoveny svévolně“.

83 Ohledně každého z těchto bodů Soud dospěl k závěru, že je sporné rozhodnutí dostatečně nevylíčilo.

84 Zadruhé Soud poté, co připomněl, že rozsah povinnosti odůvodnění musí být posouzen s ohledem na okolnosti projednávaného případu, které mohou případně odůvodnit podrobnější odůvodnění, rozhodl, že tomu tak bylo v projednávaném případě.

85 V tomto ohledu Soud v bodě 97 napadeného rozsudku uvedl, že „[…] okolnosti odůvodňující podrobnější odůvodnění spočívají ve skutečnosti, že zaprvé šlo o jedno z prvních rozhodnutí, které se v rámci použití ustanovení v oblasti státních podpor dotklo složité otázky výpočtu nákladů mateřské společnosti působící na vyhrazeném trhu a poskytující logistickou a obchodní podporu své dceřiné společnosti, jež na vyhrazeném trhu nepůsobí. Zadruhé měly zrušení prvního zamítavého rozhodnutí Komise ze dne 10. března 1992 po podání žaloby na neplatnost a výše citovaný rozsudek SFEI a další vést Komisi k odůvodnění jejího přístupu s péčí a přesností o to větší, pokud jde o zpochybněné body. Konečně skutečnost, že žalobkyně předložily v průběhu správního řízení několik hospodářských studií, měla Komisi také vést k přípravě pečlivého odůvodnění poskytujícího odpovědi na základní těmito hospodářskými studiemi podložené argumenty žalobkyň.“

Argumentace účastnic řízení

86 Chronopost a La Poste tvrdí, že požadavky podrobného odůvodnění sporného rozhodnutí, které Soud uplatnil pro účely jeho zrušení, jdou nad rámec toho, co vyžaduje omezený přezkum rozhodnutí přijatého v oblasti, ve které má Komise širokou posuzovací pravomoc. Chronopost dodává, že Soud fakticky zneužívá svou pravomoc pod záminkou přezkumu odůvodnění a provádí přezkum zjevně nesprávného posouzení, případně účelnosti sporného rozhodnutí, přičemž tak svým posouzením nahrazuje posouzení Komise.

87 UFEX a další navrhují zamítnutí tohoto důvodu, neboť tvrdí, že sporné rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a omezovalo se pouze na obecné úvahy, které neodpovídaly na podrobnou argumentaci stížnosti. Tvrdí, že argument vycházející ze zneužití pravomoci se neuplatní ve vztahu k rozhodnutí Soudu.

Závěry Soudního dvora

88 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 190 Smlouvy o ES (nyní článek 253 ES) přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 190 Smlouvy, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz zejména výše citovaný rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's

France, bod 63 a citovaná judikatura, jakož i rozsudek ze dne 15. července 2004, Španělsko v. Komise, C-501/00, Sb. rozh. s. I-6717, bod 73).

89 Jedná-li se konkrétně o rozhodnutí Komise, z něhož vyplývá, že se nejedná o státní podporu uvedenou ve stížnosti, je třeba konstatovat, že Komise je každopádně povinna objasnit stěžovateli dostatečným způsobem důvody, proč skutkové a právní okolnosti uplatňované ve stížnosti nepostačují k prokázání existence státní podpory. Komise nicméně není povinna zaujmout postoj k těm skutečnostem, které jsou zjevně irelevantní nebo nemají žádný nebo mají jednoznačně druhořadý význam (výše citovaný rozsudek Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 64).

90 Je třeba rovněž připomenout, že legalita rozhodnutí ve věci státních podpor musí být posuzována v závislosti na informacích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala (rozsudek ze dne 11. září 2003, Belgie v. Komise, C-197/99 P, Recueil, s. I-8461, bod 86 a citovaná judikatura).

91 S ohledem na tyto úvahy je třeba posoudit opodstatněnost obou kategorií požadavků odůvodnění, které Soud v projednávaném případě stanovil, jak jsou uvedeny v bodech 80 až 85 tohoto rozsudku.

92 Nejprve, i kdyby Komise v odpovědi na důvody stížnosti UFEX a dalších uplatnila kritéria posouzení pojmu „obvyklé tržní podmínky", jež by byla mylná ve srovnání s kritérii použitými Soudním dvorem v následně vydaném výše citovaném rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další, mohla by mít tato skutečnost vliv na samotnou opodstatněnost odůvodnění sporného rozhodnutí, ale nikoli na jeho dostatečnost z hlediska formy.

93 Pokud jde následně o požadavek podrobnějšího odůvodnění sporného rozhodnutí s ohledem na kontext, ve kterém bylo vydáno, posouzení Soudu se nejeví jako relevantní.

94 Jednak, jak uvedla generální advokátka v bodě 94 svého stanoviska, skutečnost, že sporné rozhodnutí je jedním z prvních rozhodnutí, které se dotklo složité otázky – v oblasti státních podpor – výpočtu nákladů podpory poskytnuté mateřskou společností působící na vyhrazeném trhu její dceřiné společnosti nepůsobící na takovém trhu, sama o sobě neopodstatňuje podrobné odůvodnění ohledně výpočtu těchto nákladů, jestliže, jako v projednávaném případě, Komise měla za to, že důvody stěžovatelek v tomto ohledu byly nesprávné, co se týče zásad, na kterých byly založeny. Pokud byl tento přístup Komise sám o sobě nesprávný, může mít tato skutečnost vliv na opodstatněnost sporného rozhodnutí, nikoli však na jeho řádnost z hlediska formy.

95 Krom toho, i když je pravda, že sporné rozhodnutí bylo přijato poté, co Komise vzala zpět předcházející rozhodnutí ze dne 10. března 1992, kterým odložila stížnost UFEX a dalších a které bylo předmětem žaloby na neplatnost, uvedené zpětvzetí neznamenalo žádnou změnu rozsahu povinnosti odůvodnění na straně Komise. Pojem „státní podpora" je totiž třeba použít na objektivní situaci, kterou je třeba posuzovat v okamžiku přijetí rozhodnutí Komise (rozsudek ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 137). Důvody, na základě kterých Komise provedla ve svém předchozím rozhodnutí jiné posouzení dotčené situace, tak musí zůstat irelevantní pro účely posouzení legality sporného rozhodnutí.

96 Konečně, nezbytný vzájemný vztah mezi důvody, kterých se dovolával stěžovatel, a odůvodněním rozhodnutí Komise, nemůže znamenat, že Komise má povinnost odmítnout každý argument, který je uplatňován na podporu těchto důvodů. Stačí, že uvede skutečnosti a právní úvahy, které mají podstatný význam v systematice rozhodnutí (rozsudek ze dne 11. ledna 2007, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/07 P, bod 30). V projednávaném případě a za předpokladu, že předložená vysvětlení odůvodňují důvody, pro které nebyly zmíněné důvody považovány za relevantní, počet ani význam hospodářských studií předložených stěžovatelem na podporu těchto důvodů nemohou samy změnit rozsah povinnosti Komise uvést odůvodnění.

97 Mimoto je rovněž třeba připomenout, že přezkum otázky, zda, jak tvrdil Ufex a další, logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost představovala státní podporu, spadal do kontextu, který se v okamžiku sporného rozhodnutí vyznačoval dvěma skupinami faktorů.

98 Jednak v bodě 62 výše citovaného rozsudku SFEI a další Soudní dvůr, jak je uvedeno v bodě 3 tohoto rozsudku, shledal, že poskytnutí logistické a obchodní podpory veřejným podnikem jeho dceřiným společnostem soukromého práva, jež vykonávají činnost otevřenou volné hospodářské soutěži, může představovat státní podporu ve smyslu článku 92 Smlouvy, pokud je úplata přijatá jako protiplnění nižší než úplata, která by byla požadována za obvyklých tržních podmínek.

99 Krom toho je nesporné, že stížnost podaná UFEX a dalšími Komisi směřovala v podstatě k prokázání nedostatečnosti úplaty za logistickou a obchodní podporu právě na základě těchto úvah (kapitola I, E sporného rozhodnutí).

100 UFEX a další zejména tvrdily, že úplata za logistickou podporu měla být vypočtena na základě ceny, kterou by za dotčená plnění vyžadoval podnik jednající za obvyklých tržních podmínek, bez ohledu na „úspory z rozsahu“, ze kterých čerpala La Poste v důsledku svého monopolu a které právě podle stěžovatelek byly příčinou narušení hospodářské soutěže.

101 Při posuzování, zda odpověď na vytýkané skutečnosti předložené UFEX a dalšími byla nedostatečná, měl Soud v bodech 75 až 95 napadeného rozsudku za to, že údaje poskytnuté Komisí byly příliš obecné a nepřesné.

102 Jak uvedla generální advokátka v bodě 97 svého stanoviska, Soud vytýkal zejména nepřesnosti, pokud jde o použité hospodářské a účetní pojmy, povahu zkoumaných nákladů a složky provedených finančních výpočtů. Došel k závěru, že nemůže ověřit

existenci či neexistenci případných nesprávných skutkových zjištění nebo nesprávných posouzení, a pokud jde o proměnlivé náklady, uvedl, že do sporného rozhodnutí mělo být zahrnuto přinejmenším obecné shrnutí analytických účetních výpočtů k poskytnutým plněním.

103 Je nicméně třeba zaprvé konstatovat, jak ostatně uvedl Soud v bodě 73 napadeného rozsudku, že „důvody, pro které Komise odmítla metodu výpočtu nákladů těchto plnění navrhnutou UFEX a dalšími, jasně vyplývají z odůvodnění vyjádřeného v bodech 49 až 56 [sporného] rozhodnutí".

104 Komise zejména vysvětluje, proč podle ní byly podrobné hospodářské studie předložené UFEX a dalšími, založené na pojmu „obvyklá tržní cena", zásadně chybné. Tyto studie totiž vymezovaly zmíněnou cenu jako cenu, za kterou by srovnatelná soukromá společnost poskytovala tytéž služby nepropojené společnosti, přičemž je třeba vzít v úvahu skutečnost, že k transakci došlo mezi dvěma společnostmi ze stejné skupiny a že za těchto podmínek nelze opomíjet strategické a synergické důvody vyplývající z příslušnosti korporace La Poste a společnosti Chronopost k téže skupině.

105 Za těchto okolností, jak uvedla generální advokátka v bodě 106 svého stanoviska, by podrobná odpověď na domněnky a výpočty, z nichž vycházely celkové částky údajné státní podpory v uvedených studiích, nebyla relevantní. Nelze tak Komisi vytýkat, že neposkytla odpověď takové povahy.

106 Zadruhé je třeba konstatovat, že Soud neupřesňuje, o kterých aspektech stížnosti UFEX a dalších nebylo podle něj ve sporném rozhodnutí dostatečně pojednáno.

107 Zatřetí je třeba rovněž konstatovat, že Soud neodůvodňuje, v čem sporné rozhodnutí neuvádí důvody, pro které skutkové okolnosti a právní argumenty uplatňované UFEX a dalšími ve stížnosti neumožnily Komisi konstatovat existenci státní podpory. Z poskytnutého odůvodnění, jak je uvedeno v bodě 4 tohoto rozsudku, totiž jasně a jednoznačně vyplývají úvahy Komise, a umožňuje tak jejich soudní přezkum.

108 Pokud jde o hospodářské a účetní pojmy použité Komisí, povahu zkoumaných nákladů, jakož i složky provedených finančních výpočtů, je nesporné, že se týkají složitých technických posouzení. Jelikož ze sporného rozhodnutí jasně vyplývaly úvahy Komise umožňující následně zpochybnit jeho opodstatněnost před příslušným soudem, bylo by nepřiměřené požadovat zvláštní odůvodnění pro každou technickou volbu nebo každou číselnou hodnotu, o které se tyto úvahy opírají (viz obdobně, pro akty s obecnou působností, zejména rozsudek ze dne 12. července 2005, Alliance for Natural Health a další, C-154/04 a C-155/04, Sb. rozh. s. I-6451, bod 134).

109 Je ostatně třeba uvést, že za účelem zajištění dodržování obchodního tajemství, které musí Komise respektovat na základě článku 214 Smlouvy o ES (nyní článek 287 ES), některé údaje týkající se zejména ceny služeb nemohou být sděleny v aktu, jako je akt dotčený v projednávané věci. Neúplná povaha číselných údajů uvedených v takovém aktu přesto neumožňuje považovat jeho odůvodnění za nedostatečné ani nebrání výkonu následného soudního přezkumu.

110 Konečně, jestliže UFEX a další za účelem popření opodstatněnosti takto provedených voleb – a zejména jejich vhodnosti ve vztahu ke kritériím uvedeným Soudním dvorem ve výše citovaném rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další, umožňujícím stanovit v projednávaném případě obvyklé tržní podmínky – předložily u Soudu různé argumenty zpochybňující údaje, o které se Komise opřela, Komise se měla hájit se před Soudem v rámci sporného šetření.

111 Naproti tomu, skutečnost, že ne všechny tyto údaje jsou obsaženy v textu sporného rozhodnutí, neumožňuje dospět k závěru, že toto rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, *a fortiori* pokud tyto argumenty byly předloženy nebo uvedeny v průběhu soudního řízení následujícího po vydání výše uvedeného rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další.

112 Právě proto Soud nemohl, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, dospět k závěru, jak učinil v bodě 95 napadeného rozsudku, že nemohl přezkoumat, zda metoda a etapy analýzy použité Komisí nebyly stiženy nesprávnostmi a zda byly slučitelné se zásadami vytýčenými ve zmíněném rozsudku k určení existence, nebo neexistence státní podpory.

113 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žádný z důvodů uvedených Soudem nemůže odůvodnit zrušení sporného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. V důsledku toho je opodstatněný důvod uplatňovaný společností Chronopost a korporací La Poste, vycházející z nesprávného právního posouzení Soudu při posouzení povinnosti odůvodnění, kterou měla Komise.

114 Je tedy důvodné zrušit napadený rozsudek v rozsahu, v němž jím bylo z důvodu porušení této povinnosti zrušeno sporné rozhodnutí v části, v níž shledává, že logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu.

Ke čtvrtému důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení Soudu při posouzení pojmu státní podpory, co se týče převodu zákazníků Postadex

Argumentace účastníků řízení

115 Chronopost a La Poste tvrdí, že Soud měl nesprávně za to, že když členský stát převedl na dceřinou společnost činnost v konkurenčním odvětví, poskytl státní podporu z důvodu, že zákazníci, kteří představují nehmotné aktivum financované ze státních zdrojů, tak byli převedeni bez protiplnění.

116 Soud se tak dopustil nesprávného právního posouzení, když v rozporu s tím, co stanovil Soudní dvůr ve výše citovaném rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další, nevzal v úvahu zvláštní situaci korporace La Poste, která z důvodu, že La Poste působí ve vyhrazeném odvětví, není srovnatelná se situací soukromých společností. Převod Postadex nelze uměle oddělit od převodu činnosti správním orgánem na dceřinou společnost, jenž nelze posoudit stejným způsobem jako vklad soukromé společnosti do své existující dceřiné společnosti. Mimoto, jak konstatovala Komise, kapitálový vklad orgánů veřejné moci do společnosti Chronopost byl zaplacen, a tyto orgány tudíž nijak nepomohly založené dceřiné společnosti.

117 Krom toho dotčený převod činnosti na dceřinou společnost, ostatně chtěný Komisí v rámci liberalizace jinak monopolních odvětví, není srovnatelný se vztahy mezi společnostmi a existujícími dceřinými společnostmi. V okamžiku převodu činnosti na dceřinou společnost, jenž je srovnatelný s rozdělením, se nejedná o státní podporu, jelikož zatím neexistuje příjemce, a, v každém případě, neexistovala nezbytně výhoda. Komise ostatně zohlednila předpokládanou hodnotu převáděných nehmotných aktiv.

118 Konečně, Soudní dvůr již rozhodl, že kapitálová operace ve prospěch dceřiné společnosti veřejného sektoru *a priori* nepředstavuje podporu, pokud se operace účastní

rovněž soukromý investor, jak je tomu v projednávaném případě, neboť společnost TAT, která držela 34 % kapitálu společnosti SFMI, do ní vložila svá vlastní aktiva.

119 Podle UFEX a dalších se skutečně jednalo o bezplatný převod Postadex na společnost SFMI-Chronopost bez protiplnění, neboť výnos vlastního investovaného kapitálu nelze pokládat ze protiplnění, ohledně kterého nejsou čísla uváděná Komisí relevantní. Vklady, které podle práva společností musí být vždy předmětem ocenění, tak upřednostnily společnost Chronopost tím, že jí, jako novému účastníkovi trhu, poskytly hospodářské zvýhodnění vymykající se běžným tržním podmínkám. Jedná se skutečně o bezplatný převod zákazníků – ostatně vázaných – z monopolního podniku na jeho dceřinou společnost.

120 Pro účely uplatnění čl. 92 odst. 1 Smlouvy není rozhodné, zda se jedná, či nejedná o rozdělení, jelikož pojem „státní podpora" není vymezen důvody nebo způsoby operace, ale jejími účinky na trh a obchod ve Společenství.

Závěry Soudního dvora

121 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury vyžaduje kvalifikace jako „podpora" ve smyslu čl. 92 odst. 1 Smlouvy, aby byly splněny všechny podmínky uvedené v tomto ustanovení (viz rozsudky ze dne 21. března 1990, Belgie v. Komise, zvaný „Tubemeuse", C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 25; ze dne 14. září 1994, Španělsko v. Komise, C-278/92 až C-280/92, Recueil, s. I-4103, bod 20; ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, C-482/99, Recueil, s. I-4397, bod 68, jakož i ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, s. I-7747, bod 74).

122 Zaprvé se musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být takový, že ovlivňuje obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí svého příjemce zvýhodnit. Začtvrté musí narušit nebo může narušit hospodář-

skou soutěž (viz zejména rozsudek ze dne 30. března 2006, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03, Sb. rozh. s. I-2941, bod 56).

123 Krom toho podle ustálené judikatury mohou poskytnutými výhodami být nejen pozitivní plnění, jako jsou dotace, půjčky nebo účasti na kapitálu podniků, ale rovněž různé formy zásahů, které snižují náklady, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, a které tak, aniž by byly dotacemi v užším slova smyslu, mají tutéž povahu a stejné účinky. Je třeba konstatovat, že mezi nepřímá zvýhodnění, jež mají stejné účinky jako dotace, patří dodání zboží nebo poskytnutí služeb za preferenčních podmínek (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 20. listopadu 2003, GEMO, C-126/01, Recueil, s. I-13769, body 28 a 29).

124 Konstatováním v bodech 165 a 167 napadeného rozsudku, že převod Postadex korporací La Poste, tehdy státním podnikem, ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost představoval státní podporu, měl Soud za to, že tato operace zahrnovala převod zákazníků, tedy nehmotného aktiva, které mělo hospodářskou hodnotu, a že výhoda, která z toho vyplynula pro společnost SFMI-Chronopost, nebyla předmětem žádného protiplnění ve prospěch korporace La Poste.

125 Takovou úvahu lze chápat tak, že Postadex byla oddělena od korporace La Poste bez jakéhokoli protiplnění, jako by převáděná činnost byla privatizována bez jakékoli úplaty.

126 Nicméně taková úvaha je založena na nesprávné premise. Je totiž nesporné, že La Poste provedla tento převod za pomoci převodu na dceřinou společnost a že prostřednictvím holdingové společnosti, kterou vlastní ze 100 %, nabyla ve své dceřiné společnosti Chronopost 66 % na jejím kapitálu. Přitom nelze vyloučit, že tato kapitálová účast je alespoň částečně vyjádřením hodnoty převedených hmotných a nehmotných aktiv, a zejména hodnoty zákazníků Postadex.

127 Jak uvedla generální advokátka v bodě 117 svého stanoviska, La Poste si ponechala část hospodářské hodnoty činností převáděných na společnost Chronopost, která odpovídala jejímu 66% kapitálovému podílu na posledně uvedené.

128 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Soud nemohl, aniž by se dopustil nesprávného právního posouzení, odůvodnit své úvahy tak, že zcela opominul právní a hospodářské podmínky převodu zákazníků v rámci převodu činnosti na dceřinou společnost, zatímco protiplnění za výhodu získanou tímto převodem mohlo vyplynout z těchto samotných podmínek..

129 Mimoto takovou kvalifikaci státní podpory lze přijmout pouze tehdy, pokud převod zákazníků Postadex splňoval jako takový veškeré podmínky uvedené v čl. 92 odst. 1 Smlouvy, jak jsou uvedeny v bodě 122 tohoto rozsudku, jež musí být splněny kumulativně (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 23. března 2006, Enirisorse, C-237/04, Sb. rozh. s. I-2843, bod 50).

130 Není přitom tvrzeno, že všechny tyto podmínky jsou splněny. V každém případě, pokud jde o otázku, zda, jak vyplývá ze čtvrté z těchto podmínek, takový převod narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, tak by tomu mohlo být pouze v případě, kdyby byla zejména převodem změněna struktura dotčeného trhu a kdyby jím byla ovlivněna situace soutěžících podniků, které již působí na tomto trhu.

131 V tomto ohledu, jak uvedla generální advokátka v bodě 120 svého stanoviska, jelikož služba expresní pošty již byla provozována přímo korporací La Poste pod označením Postadex až do okamžiku založení společnosti SFMI-Chronopost, nenasvědčuje převod zákazníků Postadex na posledně uvedenou tomu, že cílem jeho samého bylo měnit podmínky hospodářské soutěže na trhu expresní pošty.

132 Za těchto podmínek je třeba vyhovět čtvrtému důvodu uplatňovanému společností Chronopost a korporací La Poste, jakož i zrušit napadený rozsudek v rozsahu, v němž jím bylo zrušeno sporné rozhodnutí v části, v níž shledává, že převod Postadex nepředstavuje státní podporu.

133 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba zrušit napadený rozsudek jednak v rozsahu, v němž jím bylo zrušeno sporné rozhodnutí v části, v níž shledává, že ani logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ani převod Postadex nepředstavují státní podporu ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost, a jednak v rozsahu, v němž v důsledku toho stanoví náhradu nákladů řízení.

K důsledkům zrušení napadeného rozsudku

134 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Soudu, sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. Jelikož v projednávaném případě tomu tak je, je třeba, aby Soudní dvůr v rámci sporu, který mu je předložen, meritorně rozhodl o návrhu na zrušení sporného rozhodnutí, s přihlédnutím ke skutečnosti, že veškeré prvky posouzení jeho legality mohly být předloženy účastníky řízení kdykoli v průběhu řízení sestávajícího z několika etap.

K rozsahu sporu

135 Nejprve je třeba připomenout, že napadeným rozsudkem bylo zrušeno sporné rozhodnutí pouze v rozsahu, v jakém shledává, že ani logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost, ani převod Postadex nepředstavují státní podporu ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost,

zatímco, jak je uvedeno v bodě 4 tohoto rozsudku, článek 1 sporného rozhodnutí se týkal jiných skutečností, ohledně kterých měla Komise za to, že nepředstavují státní podporu.

136 Soud nepřijal argumenty UFEX a dalších týkající se těchto ostatních skutečností buď ve výše citovaném rozsudku Ufex a další v. Komise, jak je uvedeno v bodě 180 napadeného rozsudku, nebo v bodech 189 až 191 posledně uvedeného rozsudku.

137 Soud krom toho v rámci přezkumu důvodu vycházejícího z porušení pojmu „státní podpora“ v napadeném rozsudku nepřijal argumenty, které uplatňovaly UFEX a další na podporu tohoto důvodu, týkající se jednak použití metody „zpětné extrapolace“, a jednak využití dobrého jména ochranné známky La Poste.

138 Za těchto podmínek, a jelikož UFEX a další, odpůrkyně v řízení o těchto kasačních opravných prostředcích, nepředložily vzájemná návrhová žádání, není částečným zrušením napadeného rozsudku Soudním dvorem tento posledně zmíněný rozsudek zpochybněn v rozsahu, v němž Soud zamítl tyto argumenty.

139 V důsledku toho je předmět sporu před Soudním dvorem po zrušení, které vyplývá z bodu 132 tohoto rozsudku, nadále omezen na zpochybnění sporného rozhodnutí pouze v rozsahu, v jakém shledává, že logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti SFMI-Chronopost nepředstavuje státní podporu.

140 V mezích tohoto předmětu zbývá tedy rozhodnout o argumentech uplatňovaných na podporu důvodu vycházejícího z porušení pojmu „státní podpora“, jak je uváděly Ufex a další před Soudem po vydání výše citovaného rozsudku Chronopost a další v. UFEX a další, a sice nepokrytí nákladů vynaložených korporací La Poste, podhodnocení a svévolné stanovení některých skutečností, z nichž Komise vycházela,

nesprávnosti v účetních opravách uskutečněných v příloze 4 zprávy Deloitte, jakož i abnormálně vysoká úroveň míry vnitřní návratnosti investice korporace La Poste.

K opodstatněnosti návrhu na zrušení sporného rozhodnutí

141 Úvodem je třeba připomenout, že pojem „státní podpora", tak jak je definován ve Smlouvě, má právní povahu a musí být vykládán na základě objektivních skutečností. Z tohoto důvodu musí soud Společenství v zásadě a s ohledem jak na konkrétní skutečnosti sporu, o kterém rozhoduje, tak na technickou nebo složitou povahu posouzení učiněných Komisí, vykonávat celkový přezkum, co se týče otázky, zda opatření spadá do působnosti čl. 92 odst. 1 Smlouvy (rozsudek ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise, C-83/98 P, Recueil, s. I-3271, bod 25).

142 Z toho vyplývá, že Soudnímu dvoru přísluší přezkoumat, zda skutkové okolnosti, kterých se dovolává Komise, jsou věcně správné, a zda mohou prokázat, že jsou splněny všechny podmínky, uvedené v bodě 122 tohoto rozsudku, umožňující kvalifikaci jako „podpora" ve smyslu čl. 92 odst. 1 Smlouvy.

143 Jelikož se zde jedná o složité hospodářské posouzení, je rovněž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se soudní přezkum aktu Komise, pro jehož účely bylo třeba provést takové posouzení, musí omezit na prověření, zda byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, zda byl správně zjištěn skutkový stav, který vedl k přijetí rozhodnutí, a zda nedošlo ke zjevně nesprávnému posouzení tohoto skutkového stavu nebo zneužití pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 29. února 1996, Belgie v. Komise, C-56/93, Recueil, s. I-723, bod 11, jakož i ze dne 8. května 2003, Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise, C-328/99 a C-399/00, Recueil, s. I-4035, bod 39).

144 Mimoto, jelikož, jak bylo řečeno v bodě 95 tohoto rozsudku, je pojem „státní podpora“ třeba použít na objektivní situaci, kterou je třeba posuzovat v okamžiku přijímaní rozhodnutí Komise, je třeba pro provedení výše zmíněného soudního přezkumu vzít v úvahu posouzení provedená k tomuto datu.

145 Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba přezkoumat argumenty, uplatňované UFEX a dalšími, kterými má být prokázána chybná povaha posouzení, jež vedla Komisi k závěru, že úplata za logistickou a obchodní podporu poskytnutou korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost za období od roku 1986 do roku 1995 byla dostatečná, a nesvědčí tak o existenci státní podpory ve prospěch posledně uvedené.

146 UFEX a další zejména uvádějí, že Komise pouze tvrdí, že úplné náklady vynaložené korporací La Poste byly pokryty, bez upřesnění použitých číselných hodnot a provedených výpočtů, a že zpráva Deloitte, o kterou se opírá, ostatně uznává nemožnost Komise odůvodnit své závěry ohledně proměnlivých nákladů vzhledem k neexistenci analytického účetnictví korporace La Poste před rokem 1992.

147 V tomto ohledu je nesporné – jak Soud již uvedl v bodech 134 až 136 napadeného rozsudku ohledně použití metody zpětné extrapolace – že La Poste, která byla dříve součástí francouzského systému správních orgánů, vedla až od roku 1992 analytické účetnictví, bez něhož nebylo možné provést pro předcházející období přesný výpočet nákladů na služby poskytnuté korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost.

148 Navíc, jak již Soudní dvůr podotkl v bodě 38 výše citovaného rozsudku Chronopost a další v. Ufex a další, „obvyklé tržní podmínky“, které jsou nutně hypotetické, musí být, vzhledem k nemožnosti srovnání situace korporace La Poste se situací soukromé skupiny podniků nepůsobících ve vyhrazeném odvětví, posouzeny s ohledem na dostupné objektivní a ověřitelné skutečnosti.

149 Za těchto podmínek není na první pohled důvodné vytýkat Komisi, že založila sporné rozhodnutí pouze na tehdy dostupných údajích, které vyplývaly zejména ze zprávy Deloitte a byly předloženy francouzskou vládou, jež umožnily vysledovat náklady vynaložené korporací La Poste. Použití těchto údajů by bylo možno kritizovat pouze tehdy, pokud by bylo prokázáno, že se zakládaly na zjevně nesprávných úvahách.

150 Přezkum písemností ve spisech předložených Soudnímu dvoru však k takovému závěru neumožňuje dospět.

151 Zaprvé, nic neumožnilo Komisi zpochybnit pravdivost údajů, které jí byly předloženy z analytického účetnictví korporace La Poste zavedeného od roku 1992, jež bylo, což není zpochybněno, potvrzeno auditory a státním auditorem. Skutečnost, že francouzský účetní dvůr ve zprávě z roku 2003 zdůraznil „slabiny“ některých prvků tohoto účetnictví, neprokazuje, že závěry Komise byly v okamžiku přijetí sporného rozhodnutí zjevně nesprávné.

152 V této souvislosti je krom toho třeba uvést, že UFEX a další připojily ke stížnosti podané ke Komisi hospodářskou studii vyhotovenou společností Braxton, a na podporu své žaloby k Tribunal de commerce de Paris (obchodní soud v Paříži) v roce 1993 připojily další studii téže společnosti. Z nezpochybněných tvrzení ve sporném rozhodnutí vyplývá, že UFEX a další připojily ke svým vyjádřením předloženým Komisi v srpnu roku 1996 novou hospodářskou studii vyhotovenou poradenskou společností Bain & Co. (dále jen „studie Bain“) s číselnými údaji, které podle UFEX a dalších byly přesnější než údaje obsažené ve dvou předcházejících studiích Braxton.

153 Přitom kromě toho, že tato řada po sobě následujících studií svědčí o obtížnosti posouzení skutečných nákladů na pomoc poskytnutou korporací La Poste společnosti SFMI-Chronopost, z nezpochybněných tvrzení ve sporném rozhodnutí vyplývá, že zpráva Deloitte analyzuje závěry studie Bain a reaguje na ně. Za těchto podmínek je nutno na údaje, které Komise zohlednila po předložení této zprávy, a na základě

všech v ní obsažených úvah, nahlížet tak, že nebyly stanoveny svévolným způsobem, nýbrž na základě informací, které byly v tehdejší době k dispozici.

154 Zadruhé, pokud jde o metodu použitou v této zprávě Deloitte, a následně pak Komisí pro určení nákladů vynaložených korporací La Poste na služby expresní pošty společnosti SFMI-Chronopost, UFEX a další ji zpochybňují, jelikož ignoruje skutečnost, že některé fixní náklady jsou přímo přičitatelné pouze službě expresní pošty. Nicméně taková kritika by byla relevantní pouze za předpokladu, že by byla ohledně korporace La Poste prokázána existence nákladů konkrétně přičitatelných službě expresní pošty, což nebylo nijak prokázáno UFEX a dalšími, jež se, aniž by přesně vymezily některý z těchto nákladů, omezily na odkaz v na dokumenty obsahující obecné, ničím nepodložené, údaje.

155 V každém případě nic nenasvědčuje tomu, že použití této metody v rámci prostoru pro uvážení, který má Komise při technických rozhodnutích, která musí přijmout, vyplývá ze zjevně nesprávného posouzení, ačkoli není *a priori* nekonzistentní přičíst, jako v projednávaném případě, část fixních nákladů té či oné činnosti v závislosti na objemu jednotlivých činností.

156 Zatřetí je nesporné, že, jak bylo uvedeno v bodě 147 tohoto rozsudku, vzhledem k neexistenci analytického účetnictví korporace La Poste za období od roku 1986 do roku 1992 nebylo možné provést přesný výpočet nákladů na služby poskytnuté společnosti SFMI-Chronopost.

157 Právě pro účely překonání tohoto nedostatku byl poradenské společnosti Deloitte Touche Tohmatsu svěřen úkol znovu zpracovat dostupné účetní údaje, aby bylo možné stanovit nejlepší možný odhad úplných nákladů na logistickou a obchodní podporu poskytnutou takto společnosti SFMI-Chronopost.

158 V tomto kontextu se nejeví jako zjevně nepřiměřené, že toto opětovné zpracování obsahuje různé opravy, jejichž důvody a rozsah byly vysvětleny v odpovědi Komise ze dne 27. května 2005 na písemné otázky položené Soudem účastníkům řízení. Existence takových oprav neumožňuje sama o sobě dospět k závěru, že údaje použité Komisí z této studie byly nekonzistentní.

159 Začtvrté, pokud jde o otázku, zda je jednání korporace La Poste jakožto akcionáře společnosti SFMI-Chronopost obchodně odůvodněno s ohledem na zásadu investora v tržním hospodářství, a tak nezakrývá dotace, jež by mohly představovat státní podporu, Komise, jak vyplývá ze sporného rozhodnutí, přezkoumala, že MVN investice korporace La Poste jakožto akcionáře překročila celkové kapitálové náklady společnosti SFMI-Chronopost, tedy obvyklou míru návratnosti, kterou by soukromý investor vyžadoval za obdobných okolností.

160 Je nesporné, a není ostatně popíráno, že provedený výpočet – jak je uveden ve sporném rozhodnutí a jak vyplývá z tabulky 1 obsažené v kasační odpovědi Komise ze dne 27. května 2005, tedy nezohledňující pomoc, kterou byl přístup k síti a goodwill korporace La Poste (první scénář) – vedl k závěru, že MVN značně překročila kapitálové náklady. Pokud jde o MVN vypočtenou při zohlednění pomoci, kterou představoval přístup k síti a goodwill (druhý scénář), UFEX a další tvrdí, že tabulka 2 uvedené odpovědi obsahuje chyby ve výpočtech.

161 Nicméně je třeba konstatovat, že tvrzení UFEX a dalších, jež nezpochybňuje závěry vyplývající z prvního scénáře, není relevantní. Jednak totiž ze sporného rozhodnutí vyplývá, že Komise přistoupila ke druhému scénáři pouze na základě údajů předložených UFEX a dalšími, jejichž obsah byl Komisí zpochybněn, a pouze za účelem podpory výsledků svého prvního scénáře.

162 Krom toho byla mezi těmito údaji uvedena částka odpovídající, podle UFEX a dalších, podpoře vyplývající ze zvýhodněných podmínek přístupu k přepážkám korporace La Poste, zatímco ani UFEX a další, ani studie Bain, jak je upřesněno ve sporném

rozhodnutí, nevysvětlují, jak byla vypočtena. Za těchto podmínek dotčené tvrzení neumožňuje prokázat zjevně nesprávný charakter posouzení Komise ohledně přiměřeného výnosu z vlastního kapitálu týkajícího se konkurenční činnosti.

163 Je třeba nakonec podotknout, že jediným cílem určení MVN v projednávaném případě bylo prověření, zda jednání korporace La Poste jakožto akcionáře společnosti SFMI-Chronopost bylo obchodně odůvodněno s ohledem na zásadu investora v tržním hospodářství. S ohledem na tento cíl bylo pro Komisi důležité to, zda MVN překročila obvyklou míru návratnosti, kterou by soukromý investor vyžadoval za obdobných okolností. Proto skutečnost, jak významné je toto překročení, není relevantní pro otázku, zda finanční operace, ke kterým došlo mezi korporací La Poste a její dceřinou společností, vykazovaly prvky podpory. Argument UFEX a dalších vycházející z abnormálně vysoké úrovně MVN není tudíž v projednávaném případě relevantní.

164 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy není důvod vycházející z porušení pojmu „státní podpora" opodstatněný, a žalobu UFEX a dalších směřující ke zrušení sporného rozhodnutí je tudíž třeba zamítnout.

K nákladům řízení

165 Článek 122 první pododstavec jednacího řádu stanoví, že není-li kasační opravný prostředek opodstatněný nebo je-li opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Podle čl. 69 odst. 2 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o opravném prostředku použije na základě článku 118 tohoto jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Článek 69 odst. 3 první pododstavec uvedeného jednacího řádu nicméně stanoví, že Soudní dvůr může rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady, pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody. Článek 69 odst. 4 první pododstavec stanoví, že členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

166 S ohledem na pozadí projednávaného případu je důvodné rozhodnout, že všichni účastníci řízení, jakož i Francouzská republika ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise (T-613/97) se zrušuje jednak v rozsahu, v němž zrušuje rozhodnutí Komise 98/365/ES ze dne 1. října 1997 o podporách poskytnutých Francií společnosti SFMI-Chronopost v části, v níž shledává, že ani logistická a obchodní podpora poskytnutá korporací La Poste její dceřiné společnosti, a sice SFMI-Chronopost, ani převod Postadex, nepředstavují státní podporu ve prospěch společnosti SFMI-Chronopost, a jednak v rozsahu, v němž v důsledku toho stanoví náhradu nákladů řízení.

2) Žaloba podaná pod č. věci T-613/97 k Soudu prvního stupně Evropských společenství se zamítá.

3) Každý účastník řízení, jakož i Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení.

Podpisy.